

LA GRAN CACERA

Joan Llumí

Aquella aventura espacial era un viatge sense retorn?...
¿Com van reaccionar els cosmonautes
en adonar-se que cada cop s'allunyava més i més
la possibilitat de tornar a la Terra?...

La nau seguia una trajectòria determinada exclusivament per les condicions del continu espàcio-temporal configurat per les masses dels astres d'aquell univers tan diferent.

Un altre cop, com una mosca empiadora, potser com una d'aquelles mosques vironeres que es veuen voltant al'entorn del llit dels moribunds, la idea que allò era un viatge sense retorn voletejava pel cap dels cosmonautes. Tots ells havien desenvolupat tècniques mentals per eliminar aquella representació enutjosa; però, al cap i a la fi, sabien que les probabilitats de tornar a casa minvaven cada cop més.

Una vegada Chambers va dir als companys que la seva existència formava part de la nau, no de la Terra; que s'havien de mentalitzar acceptant aquella situació i que rebutgesin definitivament aquelles imatges d'un sarcòfag col·lectiu en moviment pels espais.

Malgrat les distàncies inimaginables -va afegir- la gent de la Terra

podia establir contacte amb ells i no s'havia de dubtar que encara se seguia amb un cert interès la seva aventura.

Clark va mirar de sostenir els criteris de Chambers matisant les últimes consideracions que aquest havia fet:

-I encara que la gent de la Terra, ja sabeu com són, perdés tot interès pel nostre viatge i, fins i tot, ens oblidés... la grandiositat de la nostra exploració i de les experiències que aconseguim justifiquen plenament la nostra situació.

De tota manera, la tristor de no tornar punxava més d'un cop.

Jennigs va contribuir, de manera notable, que els seus companys eliminessin cabòries i adoptessin una actitud positiva. Les seves paraules van tenir l'efecte d'un revulsiu:

-Germans en l'espai, germans en la missió... Heu de saber que no ens ha mogut una energia material per fer aquest viatge, sinó l'impuls biològic

que fa adaptar els organismes a nous ambients... Som el testimoniatge capdavanter d'un instint fonamental, essencial, vida de la vida.

Mai no hem estat tan a prop del secret de l'existència. Em sembla que s'han de produir esdeveniments extraordinaris, perquè ens dirigim a les regions en què el passat mossega la cua del futur formant el gran cercle del present... Serem profetes del present, perquè el nostre destí és tan antic com els genomes que ens constitueixen.

Una nova fe va néixer en el cor dels cosmonautes. Se sabien caçadors com els seus avantpassats més llunyans... però no perseguïen cérvols, ni braus, sinó la peça més extraordinària que no ha deixat mai d'estimular el pensament i l'acció dels homes: el nostre secret, el buit immens que provoca i determina tota acció. ■

